De lladres, n?hi ha hagut, n?hi ha i sempre n?hi haurà.

Opinió | 08-09-2014 | 15:56

De lladres, n?hi ha hagut, n?hi ha i sempre n?hi haurà. Mai entendré el perquè, si una infraestructura o una empresa estatal produeixen beneficis després d?haver assumit les despases, per quina raó s?han concedit a entitats o empreses privades, per a la seva explotació a canvi d?un tant per cent irrisori davant dels beneficis que genera; concretament em referiré a les autopistes catalanes, que segons els mitjans d?informació ja fa molts anys que els catalans les hem pagat, però la Generalitat de Catalunya presidida durant 23 anys per qui fou l?honorable president Jordi Pujol, ara caigut de l?escambell per defraudar, ratllant al qualificatiu de corrupte; Pasqual Maragall, autor de la famosa frase escopida a Artur Mas,,?el seu problema es diu 3%?; el català nascut a Còrdova José Montilla, deixeble i submís col·laborador de Rodríguez Zapatero, i actualment per Artur Mas, hereu de Jordi Pujol, varen renovar la concessió d?explotació a Abertis fins a l?any 2021.

Davant els esdeveniments que en pocs dies s?han produït i la ja famosa frase escopida al Parlament de Catalunya per l?expresident Pasqual Maragall, en referència al 3%, cal preguntar si Abertis sortirà en algun lloc donant explicacions, com també es podria tocar a la porta del Ministeri de Defensa, que l?exministra Carme Chacón i ara Pedro Morenés, sense oblidar els anteriors, que poc abans del seu cessament, la Carme va contreure un deute en material per a l?exèrcit de molts milions d?euros, segons els mitjans de comunicació; el més sensat hauria sigut que la comanda la fes el ministre entrant i no el sortint. Aquesta xacra de les comissions encareixen els pressupostos que paguem tots els ciutadans, i un 3% sobre la recaptació dels peatges de les autopistes, o sobre el material bèl·lic i sobre altres sectors que deriven del pressupost general de l?Estat, o de la Generalitat de Catalunya, poden produir xifres molt voluminoses, que paguem els contribuents, i que no sabem, però sospitem, a on van a parar.

Quan jo feia la mili, junt amb els cuiners i el cabo de cuina, ens veníem el pa que cada dia sobrava del menjador; i ara em pregunto, què no es vendria el capità de cuina o el peix més gros de la Base Aèria de Reus on vaig ingressar voluntari el dia 1-IX-1955, fa 59 anys; qui controla els pressupostos del vestuari de l?exèrcit, davant dels milers de metres de roba, que cada any es confecciona per a uniformes dels tres exèrcits. I què no seria capaç de fer algun membre de la Diputació de Girona que no va cotitzar per mi a la Seguretat Social durant el temps que hi vaig treballar de tractorista, des de finals de 1958 fins a mitjan 1961; algun mitjà de comunicació va

publicar que la Diputació havia denunciat la pèrdua d?alguns quadres, i jo dic que de ben segur que no s?han perdut per a tothom, algú els ha canviat de capitell.

RESUMINT: de lladres sempre n?hi ha hagut, n?hi ha i sempre n?hi haurà, només és qüestió de voler controlar la seva capacitat d?acció, perquè la majoria dels casos són coneguts per tothom.

Autor: Màrius Viella/GN